Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	*Ἐξωτερικοῦ*
Ἐτησία . . . . δρ. 25.—	Ἐτησία . . Φράγκα 26.—
Ἑξάμηνος. . . . » 14.—	Ἑξάμηνος » 14.—
Τρίμηνος . . . . » 7,50	Τρίμηνος » 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος ΜΒ'. – Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1922* | *Ἔτος 44ον. – Ἀριθ. 32*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ πρωὶ τὸν εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ μακρυὰ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου ὁ Σφάχτης εἶχε δοσοληψίες μὲ πολλοὺς μεταπράτες. Τὸ μεσημέρι μπῆκε κι' ἔφαγε σ' ἕνα μαγέρικο. Ὁ Φρέδος τὸν εἶδε νὰ ξαναβγαίνῃ κατὰ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα. Τὸν παρακολούθησε σὲ ἀρκετὸ διάστημα. Ὕστερα ὅμως ὁ Σφάχτης φώναξε ἕνα ἀμάξι καὶ μπῆκε μέσα.

Ὁ Φρέδος τάχασε. Δοκίμασε νὰ παρακολουθήσῃ τρέχοντας τ' ἀμάξι, μὰ γρήγορα εἶδε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Ν' ἀφήσῃ τὸ σχέδιό του; Ποτέ!

Ἔτρεξε, ἔφτασε τ' ἀμάξι, σκαρφάλωσε ἀπὸ πίσω, ὅπως εἶχε ἰδεῖ νὰ τὸ κάνουν πολλὲς φορὲς τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου, κι' ἔτσι παρακολούθησε τὸ Σφάχτη. Εἶχε καὶ τὴν εὐτυχία νὰ μὴν τὸν πάρουν εἴδησι οἱ χωροφύλακες. Ἄλλωστε τ' ἀμάξι ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τοὺς πολυσύχναστους δρόμους κι' ἔτρεχε τώρα μὲ καλπασμὸ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑλλανζέ, ἐνῷ ὁ Φρέδος, κρεμασμένος πάντα ἀπὸ πίσω, συλλογιζόταν πόσο ὡραία ἰδέα ἦταν αὐτὴ ποὺ τοῦ κατέβηκε.

Ἡ ἄμαξα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ.

—Ποῦ, διάβολο, πηγαίνουμε; συλλογιζόταν ὁ Φρέδος κι' αἰσθανόταν ὅτι μὲ πολὺ κόπο ἔδρισκε τὴ δύναμη νὰ κρατιέται ἀπ' τὰ σίδερα τοῦ ἁμαξιοῦ.

Εὐτυχῶς φαίνεται πὼς ἡ κούρσα πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Μ' ὅλο τὸ θόρυβο τῶν τροχῶν, τὸ παιδὶ ἄκουγε τὸ βασιλιὰ νὰ φωνάζῃ τοῦ ἁμαξηλάτη:

—Ὁδὸς Ἑλλανζέ, εἰν' ἕνας καινούργιος δρόμος... Ἀπὸ δῶ.. Τράβα καὶ θὰ σὲ σταματήσω ἐγώ.

Πραγματικῶς, σὲ λίγα λεπτά, τ' ἄλογο σταμάτησε μπρὸς στὴ βίλλα ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Ὁ Φρέδος, μόλις κατάλαβε ὅτι τ' ἀμάξι λιγόστεψε τὸ τρέξιμο, ἑτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ. Ἐσκέφθηκε ὅμως ὅτι ἀπ' τὴ θέση του ἔβλεπε θαυμάσια. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, ὥστε δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν διακρίνουν. Ἔξω ὅμως ἀπ' αὐτό, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ, διέκρινε μπροστὰ στὴ βίλλα ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φαινόταν ὅτι περιμένε τ' ἀμάξι. Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, γνώρισε τὸ Γιακά.

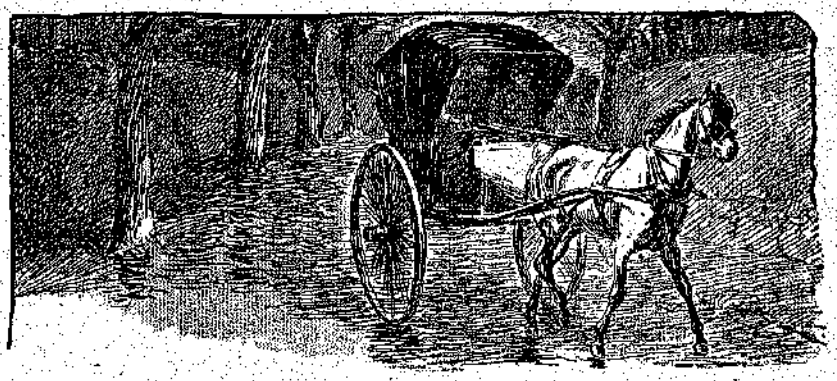

«Τὸ ἁμαξάκι ἔφυγε μὲ καλπασμό.»

Ὁ κακοῦργος, εὐθὺς μόλις τ' ἀμάξι σταμάτησε, ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα, ποὺ καθὼς ἔμεινε ἀνοιγμένη, ἔκρυβε πιὸ καλὰ τὸ παιδί. Ἄκουσε λοιπὸν ὁ Φρέδος τὸ Γιακὰ νὰ λέῃ στὸ Σφάχτη:

—Μάλιστα Ἀπάνω εἶναι... Μᾶς περιμένει!

—Καλά! ἀπάντησε ὁ Σφάχτης καὶ κατέβηκε.

Γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἁμαξηλάτη, ὁ βασιλιὰς ἄφησε στὰ χέρια τοῦ συντρόφου του ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὸ εἶχε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του.

Ὁ Φρέδος μόλις κατόρθωσε νὰ πνίξῃ μιὰ κραυγή: τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἦταν ἡ κασσετίνα, ἡ κασσετίνα του, ποὺ τὴν εἶχε κλέψει ἀπ' τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ αὐτοκράτορος.

Γιατὶ ἄραγε ὁ κακοῦργος τὴν εἶχε μαζί του καὶ τί ἐγύρευε στὴ μακρυσμένη αὐτὴ συνοικία; Ὁ Φρέδος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Ἄλλωστε δὲν πρόφθασε νὰ σκεφθῇ, γιατὶ ὁ ἁμαξηλάτης, μόλις πληρώθηκε, ἔστριψε τ' ἄλογο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ. Ὁ Φρέδος κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μένῃ σ' αὐτὴ τὴ στάση: ὅταν τ' ἀμάξι θὰ γύριζε, οἱ κακοῦργοι μποροῦσαν νὰ τὸν διακρίνουν. Πάλι ὅμως, ἂν πηδοῦσε, κινδύνευε νὰ πέσῃ στὰ μάτια τους.

Βρισκόταν σὲ κρίσιμη θέση.

Εὐτυχῶς ὁ Φρέδος δὲν ἔχανε ποτέ, καθὼς ἐρεύνησε, τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴν ἑτοιμότητά του. Καθὼς ἡ ἄμαξα ἔστριψε, τὸ μάτι του ἐπῆρε ἕνα χοντρόκορμο δέντρο. Παρεφύλαξε μιὰ στιγμὴ ποὺ τ' ἀμάξι περνοῦσε μπρὸς στὸ δέντρο καὶ πήδησε ἀθόρυβα πίσω ἀπ' τὸν κορμό.

Καὶ πάλι ἦταν προφυλαγμένος.

Τ' ἀμάξι ἔφυγε κι' ὁ Φρέδος μπόρεσε νὰ ἰδῇ τοὺς δυὸ κακούργους ποὺ, προτοῦ μποῦν στὴ βίλλα, φαινόταν πὼς ἔκαναν σύσκεψη.

Τέλος ὁ Γιακὰς χτύπησε τὸ κουδούνι.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά, ὕστερα ἀντήχησαν βήματα πάνω στὴ χαλικόστρωτη αὐλὴ καὶ μέσ' ἀπ' τὴ καγκελόπορτα ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Ποιὸς εἶναι;

—Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται γιὰ τὴ δουλειά, ποὺ ξέρετε, κύριε Δισδερῆ.

—Καλά, ἐμπᾶτε μέσα!

Ἀκούστηκε ἕνας σύρτης, ἡ καγκελόπορτα μισάνοιξε καὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι μπῆκαν.

Ὅταν ὁ Φρέδος ἔμεινε μόνος στὸ σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο, ἀναστέναξε, κούνησε μὲ ἡδονὴ τὰ μουδιασμένα του χέρια καὶ πόδια καὶ, κατάκοπος, ξα-

πλώθηκε χάμω, κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸ δέντρο του, μὲ τὰ μάτια πάντα καρφωμένα πάνω στὸ φωτισμένο παράθυρο, ὅπου κάθε τόσο ἔβλεπε νὰ περνοῦν σιλουέττες.

Το παιδὶ δὲ συλλογιζόταν τὴν καύραση τῆς φοβερῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἕνα μόνο συλλογιζόταν: γιατὶ νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν πίσω ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο;

Δίχως ἄλλο, μιλοῦσαν γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ Ἰουλιανοῦ. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν τοῦ Διαδερῆ, καὶ τὸ παιδὶ θυμόταν ὅτι εἶχε διαβάσει αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸ γράμμα τῆς κασσετίνας κι' ὅτι ἀγῆκε στὸν ἄνθρωπο, ποὺ διεκδικοῦσε τὴν κληρονομία.

—Ἄχ! νὰ μποροῦσα μοναχὰ νὰ φθάσω ὥς ἐκεῖ-πάνω, φιβόρισε μὲ πεῖσμα...

Ὁ Φρέδος Δορμπὰν δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἀφίνουν ἀπραγματοποίητες τὶς ἐπιθυμίες των. Δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φόβος, δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ κούραση. Ὁ δυνατός του χαρακτήρας ἦταν ἱκανὸς γιὰ κάθε τόλμημα κι' ἤξερε νὰ νικᾷ ὅλα τὰ ἐμπόδια.

Τὸ σχέδιό του ἦταν κιόλας ἕτοιμο.

Παρετήρησε ὅτι κάτω ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο ἦταν μιὰ μαρκίζα μὲ γυάλινη σκεπή, ποὺ στηριζόταν σὲ δυὸ σιδερένιες στῆλες. Γιὰ τὸ Φρέδο, ποὺ ἐσκαρφάλωνε μὲ τόση εὐκολία στὰ κεραμίδια, ἦταν ἕνα παιχνιδάκι νὰνεβῇ στὴ γυάλινη σκεπή.

Μὲ δυὸ πηδήματα σκαρφάλωσε στὰ κάγκελλα καὶ πήδησε μέσα στὴν αὐλή. Τώρα σκαρφαλώνει στὴ σιδερένια στήλη. Ἡ δυσκολία ὅμως ἀρχίζει ἀπ' τὴ σκεπὴ τῆς μαρκίζας.

Ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ σταθῇ ἐκεῖ πάνω: οἱ γυαλένιες πλάκες τῆς σκεπῆς τοῦ ἔκοβαν τὰ χέρια κι' ἐκινδύνευαν νὰ σπάσουν κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σώματός του.

Μὰ ὁ κίνδυνος δὲν ἐδειλίασε τὸ Φρέδο.

Ἐδκίνητος σὰ φιδάκι, ἔπεσε μὲ τὴν κοιλιὰ πάνω στὴ σκεπὴ ποὺ γλυστροῦσε, καὶ σύρθηκε ὥς που ἔφτασε στὸν τοῖχο. Σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ὤ, χαρά! βρισκόταν ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ παράθυρο. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μισοτραβηγμένες κουρτίνες, ἔβλεπε ὅλα ὅσα γινόνταν ἐκεῖ μέσα.

Τὸ μισὸ παράθυρο εἶχε μείνει ἀνοιχτὸ καὶ κομμάτια ἀπ' τὶς συνομιλίες ἔφταναν ὥς τ' αὐτιά του.

Ἕνας φαλακρὸς ἄνθρωπος μὲ ἄσπρη γενειάδα, ποὺ φοροῦσε ἕνα εἶδος ράσου, καθόταν μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο καὶ ἀντικρύ του στεκόνταν ὄρθιοι ὁ Σφάχτης κι ὁ Γιακάς. Πάνω σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ γραφείου ἦταν ἡ περίφημη κασσετίνα.

Μίλοῦσε ὁ φαλακρὸς ἄνθρωπος κι' ἔλεγε:

—Ναί, κύριε, δέχομαι τὶς προτάσεις σας. Τὶς δέχομαι ὄχι γιὰ τὸ δικό μου συμφέρο, ἀλλὰ γιὰ τὸ συμφέρον τῆς ἰδεολογίας, γιὰ τὴν ὁποία θυσιάσα ὅλη μου τὴ ζωή. Ἡ περιουσία τῆς ἀδελφῆς μου, τῆς κοντέσσας Σάντα-Λεόνα θὰ ἦταν δική μου, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἕνα μοναδικὸ ἐμπόδιο: ὁ Ἰουλιανὸς Μεσονύχτης.

—Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ θὰ βγῇ ἀπ' τὴ μέση, ἀπάντησε ἡ σοβαρὴ φωνὴ τοῦ Σφάχτη. Πρὶν περάσῃ μιὰ βδομάδα, τὸν Ἰουλιανὸ Μεσονύχτη θὰ τὸν ἔχουμε στὰ χέρια μας.

—Εἴτε πεθαμένο εἴτε ζωντανό!.. συμπλήρωσε ὁ Γιακάς.

Ἔγινε μιὰ μικρὴ σιωπή. Ὕστερα ὁ βασιλιὰς τῆς Μαύρης Μάσκας εἶπε:

—Κύριε, μᾶς μένει τώρα νὰ συζητήσουμε τοὺς ὅρους αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Τί ποσὸν ἔχετε διάθεση νὰ μᾶς δώσετε, ἄν, ὅσερ ἀπ' τὴν ἐξάντωση τοῦ κληρονόμου ποὺ ἀναφέρεται στὸ γράμμα τῆς κοντέσσας, γίνετε κύριος τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας;

«Ὁ Φρέδος μπόρεσε νὰ ἰδῇ...» (Σελ. 249 στ. γ'.)

Ὁ καρμπονάρος σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Σᾶς δίνω διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Σφάχτης ἔκαμ' ἕνα κίνημα νὰ πάρῃ πίσω τὴν κασσετίνα ἀπ' τὸ τραπέζι.

—Εἶναι λίγα, εἶπε.

—Πόσα θέλετε;

—Θέλουμε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ γενειάδα κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ἐγὼ φανταζόμουν, εἶπε, ὅτι καὶ σεῖς ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὴν ἰδεολογία μας κι' ὅτι εἴχατε καὶ σεῖς τὸν ἴδιο σκοπό: ν' ἀνατρέψουμε τὴν Αὐτοκρατορία.

Ὁ βασιλιὰς γέλασε εἰρωνικά:

—Ἕνα σκοπὸ ἔχουμε μεῖς, τὸν πλοῦτο!

—Τότε λοιπόν, εἶπε ὁ καρμπονάρος, δὲ διστάζω πιά... Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνω κύριος τῆς περιουσίας τῆς κοντέσσας, θὰ σᾶς δώσω πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα

—Μὲ συγχωρεῖτε! πετάχτηκε ὁ Γιακάς. Θὰ μᾶς δώσετε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σᾶς παραδώσουμε τὸν Ἰουλιανὸ Μεσονύχτη.

—Ὄχι, εἶπε μὲ μοχθηρὸ χαμόγελο ὁ καρμπονάρος. Θὰ σᾶς δώσω τὸ ποσὸν αὐτό, τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ... Γιατὶ μόνο ὁ θάνατός του μ' ἐνδιαφέρει.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι κοιτάχθηκαν. Κατάλαβαν ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε τὴ συνείδηση ἐλαφρὰ σὰν τὴ δική τους κι' ἀπάντησαν:

—Δεχόμαστε.

Ὁ συνομώτης θέλησε νὰ σκεπάσῃ μὲ κάποια πολιτικὴ τάχα πρόφαση τὸ ἔγκλημα, ποὺ γινόταν ἠθικὸς αὐτουργός του, καὶ πρόσθεσε:

—Τί σημασία ἔχει μιὰ ἀνθρώπινη ζωή, τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ ρίξουμε τὸ θρόνο τοῦ Ναπολέοντος Γ', τοῦ κατεκτητοῦ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν;

—Σωστά! ἀπάντησαν μ' εὐγένεια οἱ κακοῦργοι.

Ἡ συνομιλία αὐτὴ δὲν ἔμαθε τίποτα καινούργιο στὸ Φρέδο. Τὸν ἔκαμε μόνο ν' ἀνησυχῇ ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὸ φίλο του, ποὺ τώρα τὸν ἀπειλοῦσαν κίνδυνοι μεγαλύτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Κεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἦταν νὰ μάθῃ, ἂν οἱ κακοῦργοι θὰ ἀπαιρναν μαζί τους τὴν κασσετίνα ἢ θὰ τὴν ἄφιναν στὸ σπίτι τοῦ καρμπονάρου. Ἂν τὴν ἄφιναν, τὴν εἶχε καλά...

Τοῦ ἦταν πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ κλέψῃ τὴν κασσετίνα ἀπ' τὸ ἐρημικὸ σπίτι τοῦ Διαδερῆ, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κυνηγᾷ τὸν ἄπιαστο βασιλιὰ τῆς Μαύρης Μάσκας.

Δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ κι' αὐτό: Ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ συμφωνία, οἱ κακοῦργοι ἑτοιμάστηκαν νὰ φύγουν κι' ὁ Φρέδος εἶδε τὸ βασιλιὰ νὰ βάζῃ πάλι μέσα στὴν κασσετίνα τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε βγάλει γιὰ νὰ τὰ δείξῃ τοῦ Διαδερῆ, καὶ νὰ τὴν πέρνῃ κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του.

—Καλά! μουρμούρισε ὁ γιὸς τοῦ Δορμπάν. Τὴν παίρνει μαζί του. Τὸ κυνήγι λοιπὸν δὲν τελείωσε ἀκόμη. Ἄς φεύγω τώρα ἀπὸ δῶ!

Καὶ σὰ λαγωνικὸ ποὺ τρέχει νὰ πιάσῃ τὸ θήραμα, ὁ Φρέδος κατεβῆκε ἀπὸ τὴ μαρκίζα κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ παραμονέψῃ τοὺς κακοῦργους,

ποὺ θἄφευγαν τώρα ἀπὸ τὴ βίλα.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ τὰ κάγκελα, μιὰ φωνή, ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος, τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ.

—Ἰωσήφ! φώναξε ὁ καρμπονάρος. Ζέψε τ' ἁμάξι... Θὰ πᾷς τοὺς κυρίους σπίτι τους.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ὑπηρέτης βγῆκε ἀπ' τὸ σταῦλο, ποὺ ἦταν πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς αὐλῆς κι' ἔβγαλε σπίρτα γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα φανάρι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΡΥΣΚΕ

—Ἐστρόζε, εἶπε μιὰ μέρα ἡ βασίλισσα στὸ Μεγάλον Αὐλάρχη της· ἂν ἡ γυναῖκα τοῦ Μπρυσκὲ εἶναι, στ' ἀλήθεια, τόσο ἄσχημη καθὼς τὴ λές, πρέπει νὰ τὴν ἰδοῦμε. Παρακάλεσε λοιπὸν ἐκ μέρους μου τὸ Μπρυσκὲ νὰ μοῦ τὴν παρουσιάσῃ.

Ὁ Αὐλάρχης ὑποκλίθηκε. Ὁ Μπρυσκὲ ἔλαβε γνώση τῆς ὑψηλῆς ἐπιθυμίας κι' ἔτρεξε.

—Θἄπρεπε νὰ φέρετε καμμιὰ φορὰ τὴν κυρία Μπρυσκὲ στὸ παλάτι. Ξέρετε πόση ἐκτίμηση σᾶς ἔχουμε καὶ πόσο ἐπιθυμοῦμε νὰ τὴ γνωρίσουμε.

Ἡ ἐπιθυμία ἦταν καὶ διαταγή. Δὲν ἄρεσε βέβαια καὶ πολὺ στὸ Μπρυσκέ, γιατ' ἡ γυναῖκα του ἦταν φλύαρη, ἀμόρφωτη, κακοαναθρεμμένη ὅσο γίνεται. Προαισθανόταν ὅτι αὐτὴ ἡ παρουσίαση θὰ προκαλοῦσε πολλὲς κοροϊδίες εἰς βάρος του. Δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ κάμῃ ἀλλοιῶς κι' ἀποκρίθηκε μὲ σεβασμό:

—Θὰ τὴ φέρω αὔριο. Θὰ παρακαλέσω μόνο ἐκ τῶν προτέρων τὴ Μεγαλειότητά σας νὰ φανῇ ἐπιεικής. Ἡ καϊμένη ἡ γυναῖκα μου εἶναι κουφή, ἐντελῶς κουφή, κι' ἂν ἡ Μεγαλειότης σας δὲ φωνάξῃ δυνατά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὴ λάβῃ καμμιὰ ἀπάντηση.

—Ἔννοια σου γι' αὐτό: θὰ μιλοῦμε δυνατά, ἀπάντησε χαμογελώντας ἡ βασίλισσα.

Ὁ Μπρυσκέ, ὁ γελωτοποιὸς τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Β' ἦταν καμπούρης, ἄσχημος, μ' ἕνα μάτι καὶ μ' ἕνα χέρι.

Ἐσκάρωνε τέτοιες φάρσες ποὺ κι' ἐκεῖνοι ποὺ γινόνταν θύματα χαριχνάν στὸ γέλιο.

Ὁ βασιλιὰς τὸν ἀγαποῦσε πολύ. Γιαὐτὸ πολλὲς φορὲς ὁ Μπρυσκὲ παρακαβοῦσε τὸ σχοινί.

—Ἄκου δῶ, κυρία Μπρυσκέ! εἶπε ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του. Πρέπει νὰ ἑτοιμασθῆς γι' αὔριο. Ἡ βασίλισσα σὲ θέλει στὸ παλάτι. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως γιὰ κάτι τι: Ἡ Μεγαλειότης της εἶναι κουφὴ καὶ δὲ θέλει νὰ φαίνεται αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά της. Πρέπει λοιπὸν νὰ μιλᾷς πολὺ δυνατὰ καὶ νὰ μὴ ξαφνιαστῇς ἂν τὴν ἀκούσῃς κι' αὐτὴ νὰ βάξῃ τὶς φωνὲς ὅταν θὰ σοῦ μιλᾷ. Ἂν ὁ κύριος Ἐστρόζος, ὁ Αὐλάρχης, ποὺ τὸν γνωρίζεις, μπῇ στὴ μέση, τὸ πράγμα διαφέρει. Σ' αὐτὸν πρέπει νὰ τοῦ φωνάζῃς τὰ λόγια σου σ' αὐτί. Εἶναι τόσο κουφός, ποὺ, προχτές, ἀκούγοντας νὰ χλιμιντράῃ ἕν' ἄλογο, εἶπε: «Μὲ τὶς ὑγείες σας!», νομίζοντας πὼς κάποιος πλάϊ του εἶχε φτερνισθῆ.

Τέλος, τῆς ἐσύστησε νὰ θυμᾶται καλὰ ὅλ' αὐτὰ κι' ὕστερα τὴν ἔβαλε νὰ φορέσῃ ἕνα κοριστίστικο φόρεμα, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἡλικιωμένη, φόρεσε κι' αὐτὸς ροῦχα νεανικὰ κι' ὡδήγησε, ἔτσι, τὴν κυρία Μπρυσκὲ στὸ Λούβρο.

Ὅλοι στὸ παλάτι ἤξεραν τὴ Μπρυσκέ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἄφησε τὸ ζεσταρί νὰ περάσῃ κι' οἱ στρατιῶτες του δὲ μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους.

Τὰ ἴδια ἔγιναν καὶ μέσα στὸ παλάτι. Ἀπὸ σάλα σὲ σάλα, σκορπίζοντας στὸ διάβα τους τὴν εὐθυμία, οἱ σύζυγοι Μπρυσκὲ ἔφτασαν τέλος στὴ σάλα τῆς ὑποδοχῆς.

Βρισκόνταν ἐκεῖ πολλοὶ κύριοι καὶ κυρίες τῆς αὐλῆς.

Στὸ βάθος ἦταν ἡ βασίλισσα, καθισμένη σ' ἕναν ψηλὸ θρόνο καὶ περιστοιχισμένη ἀπὸ τὶς κυρίες τῆς τιμῆς. Ὁ αὐλικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀνήγγειλε μὲ σοβαρότητα:

—Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Μπρυσκέ!

Μὲ τὸ δεξὶ χέρι ἀκουμπισμένο μὲ μεγαλοπρέπεια στ' ἀριστερὸ τοῦ συζύγου της, ἡ κυρία Μπρυσκὲ προχωροῦσε μὲ μειδιάματα, μὲ τσακίσματα καὶ λογίσματα καὶ ἀτελείωτες ὑποκλίσεις.

Ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ στὴ βασίλισσα, ὁ Μπρυσκὲ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, ἄφησε ἐκεῖ τὴ γυναῖκα του καὶ πῆγε νὰ βῇ τὸ βασιλιά, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ νὰ ἴδῃ τὴν ἐξωφρενικὴ σκηνὴ ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε.

Ὅταν ἡ κυρία Μπρυσκὲ ἔμεινε μόνη, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνηση, προσπάθησε νὰ ἐφαρμόσῃ ὅλες τὶς ὁδηγίες τοῦ συζύγου της.

Ἀφοῦ ἔκτυπε μιὰ τελευταία ὑπόκλιση τόσο βαθειά, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὅσο μποροῦσε:

—Μεγαλειοτάτη! ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάῃ ἀπὸ κάθε κακό!

—Εὐχαριστῶ, κυρία Μπρυσκέ! ἀπάντησε ἡ βασίλισσα, φωνάζοντας τὸ ἴδιο.

Κι' ἡ συνομιλία ἐξακολούθησε ἔτσι, πρὸς μεγάλη ἔκπληξη ὅλων, κι' οἱ φωνὲς ὅσο πήγαιναν καὶ γινόνταν δυνατώτερες.

Στὴ σάλα γινόταν τέτοιος θόρυβος, ποὺ ἀκούστηκε καὶ στὴν αὐλή.

Ὅ,τι εἶχε προβλέψει ὁ Μπρυσκέ, αὐτὸ κι' ἔγινε. Ὁ θόρυβος τράβηξε τὴν προσοχὴ τοῦ αὐλάρχη κι' ἦρθε, κάπως ἀνησυχος, νὰ μάθῃ τί συνέβαινε.

Καθὼς εἶδε τὴν κυρία Μπρυσκέ, ὄρθια μπρὸς τὴ βασίλισσα, μὲ τὶς φλέβες τοῦ λαιμοῦ της φουσκωμένες ἀπ' τὴ δύναμη ποὺ ἔβαζε καὶ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο, ἔτρεξε κοντά της καὶ τὴν πρόσταξε νὰ σωπάσῃ.

Τότε τὰ πράγματα ἔγιναν χειρότερα.

Ἡ κυρία Μπρυσκὲ γύρισε πρὸς τὸν Αὐλάρχη καὶ πλησιάζοντας προς τ' αὐτί του, τοῦ φώναξε ὅσο μποροῦσε δυνατώτερα:

—Εἶμαι ἡ κυρία Μπρυσκὲ κι' ἀπαντῶ στὴ βασίλισσα ποὺ μὲ παρακάλεσε νἄρθω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἴσως δὲν ἀκοῦτε τί σᾶς λέω. Θέλετε νὰ μιλῶ δυνατώτερα;

Τότε χάλασε ὁ κόσμος ἀπ' τὰ γέλια. Ἡ βασίλισσα, οἱ αὐλικοί, οἱ κυρίες τῆς τιμῆς γελοῦσαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά.

Τ' ὄνομα τοῦ Μπρυσκὲ ἦταν ἀποκάλυψη γιὰ τὸν Αὐλάρχη.

—Πάλι μᾶς τὴν ἔφτιαξε ὁ διαβολεμένος αὐτὸς ἀνθρωπάκος! εἶπε θυμωμένος κι' ἄνοιξε ἕνα παράθυρο κι' ἔκαμε νόημα σ' ἕναν ὑπηρέτη ποὺ περιποιόταν τοὺς σκύλους μὲ τὴν τρομπέτα του στὸν ὦμο, νἀρθῇ νὰ τὸν βρῇ.

—Ἡ γυναῖκα αὐτὴ φαίνεται κουφή, εἶπε στὴ βασίλισσα. Ἂν ὅμως ἡ Μεγαλειότης σας τὸ ἐπιτρέπῃ, μπορῶ νὰ τὴ γιατρέψω στὴ στιγμή.

Κράτησε δυνατὰ μέσα στὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι τῆς κυρίας Μπρυσκέ, ποὺ ἀγωνιζόταν μὲ φωνὲς νὰ ἐλευθερωθῇ κι' ἔδωσε διαταγὴ στὸν ὑπηρέτη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ χωνὶ τῆς τρομπέττας του διαδοχικὰ πάνω σ' αὐτιά της καὶ νὰ βγάλῃ ὅσο δυνατώτερους ἤχους μποροῦσε.

Ὅσο ἐγκαίρως κι' ἂν μπῆκε στὴ μέση ἡ βασίλισσα, ἡ δυστυχισμένη κυρία Μπρυσκὲ ἔφυγε μὲ τὸ τύμπανο σπασμένο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πραγματικὰ κουφή.

Στὴν εἴσοδο τῆς σάλας ἀπάντησε τὸν ἄντρα της, ποὺ ἔμπαινε μαζὶ μὲ τὸ βασιλιά. Τὴν ἐρώτησε τί ἔτρεχε.

—Ἄχ! ἔκαμε μὲ δάκρυα, μ' ἔκαμες κορόϊδο, καϊμένε Μπρυσκέ, κι' ἐκεῖνοι οἱ ἀναθεματισμένοι μὲ κούφαναν. Δὲν ἀκούω καθόλου. Τρέξε νὰ φωνάξῃς τὸ γιατρό.

Κι' ὁ Μπρυσκέ, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ κάνῃ τοὺς ἄλλους νὰ φωνάζουν, ἀναγκάσθη νὰ φωνάζῃ κι' αὐτὸς τώρα, γιατὶ ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα, μ' ὅλες τὶς φροντίδες ποὺ κατέβαλαν γι' αὐτή, ἡ κυρία Μπρυσκὲ ἔμεινε βαρύκοη καὶ μάλιστα σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ, ὅταν ἕν' ἄλογο τύχαινε νὰ χλιμιντρᾷ στὸ πλάϊ της, δὲν ἔλεγε οὔτε «μὲ τὶς ὑγείες σας!». Ἔμενε ἀκίνητη, γιατὶ δὲν ἄκουγε τίποτε.

(Μετάφρασις) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΕΠΩ πὼς στὰς Ἀθήνας ἡ ἐρασιτεχνία προδεύει. Τὴν περασμένη Πέμπτη πῆγα στὰ «Διονύσια», ὅπου ὅμιλος ἐρασιτεχνῶν ἔπαιξε τὴν κωμωδία μου «Δὲν εἶμ' ἐγώ!» Κι' ἔφυγα μὲ πολὺ καλὲς ἐντυπώσεις. Τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα καὶ τὰ κορίτσια ἔπιαναν τόσο ὡραῖα! Μερικὰ μάλιστα σὰν ἀληθινοὶ ἤθοποιοί. Ποὺ θὰ πῇ πὼς ἔχουν θεατρικὸ ταλέντο καὶ δὲν τοὺς λείπει παρὰ μόνο μιὰ γύμναση γιὰ νὰ τελειοποιηθοῦν.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ πάλι πῆγα στὸ Ἑλληνικὸ Ὠδεῖο νὰ ἰδῶ μιὰ δοκιμὴ τῆς «Στέλλας Βιολάντη» ποὺ θὰ δοθῇ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Ἐρασιτέχνες κ' ἐκεῖ, μαθητὲς καὶ μαθήτριες τῆς Δραματικῆς Σχολῆς. Καὶ ὅμως τί τέλεια ποὺ ἔκαναν τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος! Ἐκείνη μάλιστα ποὺ ἔκανε τὴ Στέλλα,— ἡ πρωταγωνίστρια νὰ ποῦμε,—μοῦ φάνηκε τόσο ἔξοχη, ὥστε ὅταν μοῦ εἶπα πὼς ὁ δάσκαλός της λέει πὼς θὰ γίνῃ «δεύτερη Κοτοπούλη», ἐγὼ στὸν ἐνθουσιασμό μου ἀποκρίθηκα: «Μόνο; Καλέ, αὐτὴ θὰ γίνῃ πρώτη Κοτοπούλη!» Καὶ καθόλου ἀπίθανο.

Ἀλλὰ ἡ ἐρασιτεχνία δὲν προδεύει μόνο στὰς Ἀθήνας. Ἔργα δικά μου κι' ἄλλων συγγραφέων παίζουνται συχνὰ ἀπὸ ἐρασιτεχνικοὺς ὁμίλους καὶ στὰς Πάτρας, καὶ στὴν Κέρκυρα, καὶ στὸ Βόλο, καὶ στὴν Κρήτη, καὶ στὴ Σμύρνη, καὶ στὴν Καβάλλα, πολὺ-λίγο παντοῦ. Καὶ μαθαίνω ἀπὸ γράμματα κι' ἐφημερίδες πὼς παίζουνται μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Στὰς Πάτρας π. χ. ἀποθεώθηκε τελευταῖα ἕνα κορίτσι ποὺ παρουσιάσθηκε ὡς Φωτεινὴ Σάντρη. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς γενικὰ στὴν Ἑλλάδα τὸ θεατρικὸ αἴσθημα καὶ γοῦστο ἀναπτύχθηκε τόσο, ὥστε νὰ βγαίνουν καθημέρα παιδιὰ καὶ κορίτσια μὲ τὸν πόθο καὶ μὲ τὴν ἱκανότητα νὰ γίνουν ἤθοποιοί.

Δυστυχῶς δὲν γίνονται ὅλα. Λίγα, πολὺ λίγα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια βγαίνουν στὸ θέατρο. Τἄλλα μένουν γιὰ πάντα ἐρασιτέχνες. Δὲν παίζουν παρὰ ἐκτάκτως, γιὰ σκοποὺς φιλανθρωπικοὺς καὶ πατριωτικούς. Ἔπειτα, βαριοῦνται καὶ τἀφίνουν... σύξολα. Ἔτσι τόσα ὡραῖα ταλέντα περνοῦν, χάνουνται ἀχρησιμοποίητα. Ἀραγε δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ χρησιμοποιοῦνται κι' αὐτά; Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ προσφέρουν μιὰ ἐκδούλευση στὴν τέχνη στὸ θέατρο, στὴν πατρίδα, ὅπως κι' ἂν ἀφιερωνόνταν στὴ σκηνή;

Ὑπάρχει. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δυσχέρειες ποὺ ἀπαντοῦν στὸ στάδιό τους οἱ νέοι συγγραφεῖς, εἶναι νὰ τοποθετήσουν τὸ πρῶτο τους ἔργο στὸ θέατρο. Ὄχι μόνο ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ οἱ θίασοι καὶ τῶν γνωστῶν ἀκόμα τὰ ἔργα τὰ δέχουνται μὲ δυσκολία, ἀλλὰ καὶ παντοῦ. Γι' αὐτὸ στὴ Γαλλία, τώρα τελευταία, τὰ ἔργα τῶν νέων τὰ παίζουν 'ς ἔκτακτες παραστάσεις οἱ ἐρασιτέχνες. Ἔτσι ἐμφανίζουνται στὴ δημοσιότητα, κρίνουνται, γίνεται γι' αὐτὰ λόγος, καὶ καμμιὰ φορὰ πολὺ εὐνοϊκός. Τί λέγω; καμμιὰ φορὰ γίνεται καὶ θόρυβος ἀληθινός. Καὶ ἕνα πρῶτο ἔργο, νέου κι' ἄγνωστου συγγραφέα, παιγμένο ἀπὸ ἐρασιτέχνες, γίνεται κατόπι δεκτὸ στὸ θέατρο καὶ κάνει σειρά. Ἀλλὰ καὶ τόση ἐπιτυχία ὅταν δὲν ἔχῃ τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ νέου, πάντα τὸν κάνει γνωστό, τοῦ δίνει τὸ λεγόμενο «βάπτισμα τοῦ πόρος» κι' ἔται βαπτισμένος, μὲ περισσότερο θάρρος καὶ μὲ περισσότερες ἐλπίδες μπορεῖ νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα ἑνὸς θεάτρου, γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τὸ δεύτερο ἔργο του ἢ τὸ τρίτο...

Αὐτὸ λοιπὸν μπορεῖ νὰ γίνεται κι' ἐδῶ στὰς Ἀθήνας. Οἱ ἐρασιτέχνες μας, ποὺ ὁλοένα πληθύνονται καὶ προδεύουν, νὰ μὴν παίζουν στὶς ἔκτακτες αὐτὲς παραστάσεις τους ἔργα γνωστῶν καὶ παλιῶν, ἀλλὰ νέων, ἀγνώστων. Ἔτσι, μαζὶ μὲ τὰ δικά τους τάλαντα, τὰ θεατρικά, θὰ παρουσιάζουν στὸ κοινὸ καὶ ἄλλα νέα, συγγραφικά. Οἱ κριτικοί, οἱ δημοσιογράφοι, θὰ παρακολουθοῦν αὐτὲς τὶς παραστάσεις καὶ θὰ κρίνουν τὰ παιζόμενα ἔργα. Ὥστε ὁ νέος ποὺ ἔδωσε ἕνα καλὸ πρῶτο ἔργο 'ς ἕνα ἐρασιτεχνικὸ ὅμιλο, θὰ μπορῇ κι' ἐδῶ ὁλοκλήρωνα νὰ δώσῃ ἓν' ἄλλο 'ς ἕνα θίασο συστηματικά. Καὶ αὐτὴ εἶναι μιὰ πολὺ καλὴ ὑπηρεσία στὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο γενικά. Ἀφίνω τώρα ὅτι τὰ ἔργα τῶν νέων συγγραφέων θὰ παίζουνται πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ ταιριαστὰ ἀπὸ νέους ἐρασιτέχνες, παρὰ τὰ ἔργα τὰ δικά μας, ποὺ τὰ ἔχουν παίξει μεγάλοι ἤθοποιοί. Καὶ τελοσπάντων οἱ νέοι ἂς εἶναι γιὰ τοὺς νέους.

Αὐτὴ τὴν ἰδέα ρίχνω. Κι' εὔχομαι νὰ καρποφορήσῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΦΡΥΨΑΛΑ

Δυὸ ἀδελφοὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα. Πάντοτε ὁ ἕνας θὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ἄλλον. Ἂν δὲν εἰμποροῦν νἀλλάξουν ἐπάγγελμα, φρόνιμον εἶναι νἀλλάξουν ἐπώνυμόν.

Ἡ διάκρισις τῶν συγγραφέων εἰς ζῶντας καὶ νεκρούς, εἶναι ἄρνησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὅριον τὸν τάφον. *Δ. Ρ. Κ.*

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'. (Συνέχεια)

«Τῆς προξενῶ ντροπή. Ναί, ναί, ντρέπεται γιὰ μένα. Δὲ δείχνει ἀληθινὴ φιλία βέβαια αὐτό...»

Σ' αὐτὴ τὴ σκέψη ἡ Διονυσία σταμάτησε.

«Ἡ Ζερμαὶν ντρέπεται γιὰ μένα.. πολὺ πιθανό. Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι παρὰ μιὰ φίλη μου, ἐνῷ ἐγώ, ἐγὼ ἐντράπηκα γιὰ τὸν πατέρα μου!..»

Ἡ Διονυσία, ποὺ διάβαζε τόσο φαιδρὴ τὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ γράμματος, πῆρε πάλι τὸ λυπημένο της ὄψος. Ἡ κυρία Κουτυριὲ ποὺ τὸ παρετήρησε, τὴν ρώτησε.

—Μήπως δὲν εἶναι καλὰ στὸ Παρίσι, Διονυσούλα;

—Ἄ μπά, μητέρα, ἀπ' ἐναντίας. Ἡ Ζερμαὶν εἶναι κατενθουσιασμένη. Διασκεδάζει ὑπερβολικά.

«Διασκεδάζει, σκεπτόταν, καὶ ἐγὼ ἐδῶ δουλεύω... Αὐτὸ ὅμως εἶναι τὸ δίκαιο» πρόσθεσε μόνη της μ' ἐγκαρτέρηση. Πάγω γρήγορα νὰ τῆς ἀπαντήσω καὶ νὰ τῆς γράψω πόσο μ' εὐχαριστεῖ ἡ εὐτυχία της.

Καὶ ἡ Διονυσία ξανάρχισε τὴ δουλειά της σὰν κάθε μέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'.

Ὁ μάθρος πίν' ακας

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Διονυσία ὑπόφερε ὅπως καὶ τὶς περασμένες. Πολλὲς φορὲς ἡ Τρουσὲτ τὴν παραμόνεψε γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴ σάλα. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ὁ ἐπιστάτης δὲν ἐπέτρεπε νὰ βγαίνουν πολλὲς μαζὶ κι' ἔτσι ἡ Διονυσία ἐγλύτωσε ἀπὸ πολλὲς ἐπιθέσεις της.

Ἐνόμιζε λοιπὸν πὼς φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε γιὰ σήμερα, ὅταν τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ οἱ καθαρίστρες σχολάσανε καὶ φεύγανε χειροπιασμένες σὲ συντροφιές, ἡ Τρουσὲτ ἄρχισε πάλι τὴν κακολογία της.

Τὰ κορίτσια ποὺ βγαίνανε ἀπὸ τὴ ζεστὴ σάλα μὲ τὸ καλάθι τους στὸ χέρι, ἀνατριχιάζανε στὸ κρύο τοῦ δρόμου. Ἄλλες ρίχνανε στὴν πλάτη τους κάποια μάλλινη ἐσάρπα, ἄλλες κουκουλονώνταν μὲ τὸ βέλο τους, ἐνῷ ἄλλες ποὺ εἶχαν ἀρτήσει τρέχανε νὰ προφτάσουν τὴν παρέα τους.

Ἡ Διονυσία εἶχε φύγει ἀπὸ τὶς πρῶτες καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀνακατωθῇ μὲ τὶς ἄλλες στὴν ἔξοδο, καὶ πρὸ πάντων γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν Τρουσὲτ.

Αὐτὴ ὅμως σέρνοντας τὴν παρέα της, προσπαθοῦσε νὰ τὴν προφθάσῃ καὶ ὅλο ἔλεγε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Αὐτὴ εἶναι. Ὁ πατέρας σπιουνάρει στὸ Λάνς καὶ ἡ κόρη στὸ Κουρριὲρ. Τί ὡραῖα ποὺ φυλαγόμαστε!.. Ποτὲς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἥσυχος μ' αὐτοὺς τοὺς μισερούς.

Ἡ Διονυσία ἀνατινάχτηκε στὰ λόγια αὐτά. Ἄρχισε νὰ περπατῇ πιὸ γρήγορα, γιατὶ ἔνοιωθε πὼς ἤταν χλωμὴ καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ φλονεικήσῃ μ' ἕνα κορίτσι τέτοιας ἀνατροφῆς.

Δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀποφύγῃ ὅλη τὴν κακολογία τῆς Τρουσὲτ, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει κεῖνο τὸ βράδυ, νὰ τῆς σύρῃ ὅσα κακὰ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν Δουμπουὶκ καὶ τὸν πατέρα της.

Ἡ Διονυσία, γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ἀναγκάστηκε νὰ μπῇ μέσα σ' ἕνα μαγαζὶ ποὺ ἤταν καὶ μαγερεῖο καὶ ταβέρνα μαζί, καὶ νὰ ζητήσῃ ἕνα φλυτζάνι γάλα. Ἡ Τρουσὲτ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν κυνηγήσῃ ὡς ἐκεῖ μέσα κι' ἔτσι ἡ ταλαίπωρη μπόρεσε ν' ἀνασάνῃ λιγάκι καὶ νὰ συνελθῇ.

Πισω ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ μαγαζιοῦ, ἔβλεπε μὲ ἀγωνία τὰ κορίτσια ποὺ εἶχαν σταματήσει καὶ τὴν Τρουσὲτ ποὺ ὅλο ἔλεγε. Καὶ ἤταν ἀνήσυχη γιὰ τὰ ψιθύματα, πρὸ πάντων, ποὺ ἀράδιαζαν ἐναντίον της.

Τὸ κρύο ὅμως ἤταν δυνατὸ καὶ ἡ Τρουσὲτ μὲ τὶς φίλες της ἀναγκάσθηκαν νὰ διαλυθοῦν σὲ λίγο καὶ νὰ τρέξουν ἡ κάθε μιὰ στὸ σπίτι της.

* *

Ἡ Διονυσία τὶς ἔβλεπε νὰ χάνωνται στὸ σκοτάδι. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, ἐπλησίασε σ' ἕνα θόρυβο ἀπὸ φωνὲς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο τοῦ βάθους. Κι' ἀναγκάσθηκε νὰ προσέξῃ καλύτερα, γιατὶ ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα.

Ἤταν μόνη μέσα στὴ σάλα, γιατὶ ἡ διευθύντρια κοιτάζε ἔξω κάποια ἐργασία, κ' ἔτσι μποροῦσε νὰ δώσῃ προσοχὴ καὶ ν' ἀκούσῃ μὲ τὴν ἡσυχία της.

—Φτάνουν πιὰ τὰ λόγια, ἔλεγε μιὰ φωνή, χρειάζονται ἔργα καὶ πρέπει νὰ τελειώσουμε μ' αὐτοὺς τοὺς σπιούνους. Ἂς ἀρχίσουμε μ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἔχουν πιὸ καλὰ μὲ τ' ἀφεντικά. Γράφε τους ἐσύ, Δουμπουὶκ.

—Νά, μιὰ χοντρὴ κόκκινη μολυβιὰ κάτω ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ καθενός, εἶπε μιὰ ἄλλη φωνή. Ἡ Διονυσία τὴν ἐγνώρισε. Ἤταν τοῦ Δουμπουὶκ ποὺ συχνὰ συντρόφευε τὴν Τρουσὲτ ὅταν σχολνοῦσαν ἀπὸ τὴ δουλειά. Ἀρχὶ-ἀρχὶ ὁ Κουτυριέ, ἔπειτα ὁ Μπουὲ...

Κι' ἐξακολούθησε ν' ἀραδιάζῃ διάφορα ὀνόματα. Ἡ Διονυσία ὅμως δὲν τἄκουγε πιά.

Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της τόσο τῆς ἐδούλεψε στ' αὐτιά, ποὺ τῆς ἐγέμιζε ὅλο τὸ κεφάλι.

Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία τῆς ἦρθε, νἀνοίξῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ φύγῃ τρεχάτη.

Γιὰ ποῦ ὅμως; νὰ πάγῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της; Δὲν μποροῦσε, γιατὶ ἐδούλευε ἀκόμη στὸ πηγάδι.

Νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμο; Καὶ τί νὰ καταγγείλῃ; Πὼς «μερικοὶ εἶχαν προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, πὼς τὸν ὠνόμασαν κατάσκοπο καὶ πὼς τὸν ἐσημάδεψαν μὲ μιὰ κόκκινη μολυβιά;

Ἔ! καὶ ἔπειτα; Χωρὶς ἄλλο ὁ κ. Ἀστυνόμος θὰ ἔδιωχνε τὴν καθαρίστρα αὐτὴ ποὺ θὰ τοῦ ἐπρόδιδε (ὅπως ἔλεγαν οἱ συντροφοι) τιποτένια πράγματα...

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν;

Μιὰ ἰδέα τῆς ἦρθε ἄξαφνα. Νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, νὰ μπῇ μέσα στὸ ἰδιαίτερο, ὅπου ἦσαν μαζεμένοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ τοὺς πῇ:

—Ἔχετε λάθος. Δὲν εἶμαστε σπιοῦνοι ἐμεῖς, οὔτε κατάσκοποι. Σᾶς παρακαλῶ, σβύσετε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου ἀπὸ τὸν κατάλογο. Σᾶς τὸ βεβαιώνω ἐγὼ: δὲν εἶναι κατάσκοπος, οὔτ' ἐγώ!

«Σ' ἕνα μαγαζί, ποὺ ἤταν καὶ μαγερεῖο καὶ ταβέρνα...» (Σελ. 253, στ. α'.)

Γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος, ἐπανελάμβανε τὰ λόγια αὐτὰ μὲς στὸ μυαλό της. Ὅσο τὰ ἐπανελάμβανε ὅμως, τόσο καταλάβαινε πὼς καὶ ἡ παρουσία της ἀκόμη ἐκεῖ τὴν κατεδίκαζε. Γιατὶ τὶ δουλειὰ εἶχε, ἂν δὲν ἤταν κατάσκοπος, μέσα στὸ μαγαζί, ν' ἀκούῃ τί λένε, στὴ συνεδρίασή τους;

Ἡ Διονυσία κατάλαβε πὼς τὸ καλύτερο ἤταν νὰ μὴν πῇ τίποτα καὶ νὰ φύγῃ πρὶν βγοῦν ἀπὸ μέσα. Ἑτοιμαζότανε λοιπὸν νὰ τὸ κάνῃ, ὅταν ἄκουσε τὸν Δουμπουὶκ νὰ λέγῃ.

—Λοιπὸν σύμφωνοι. Ἀπόψε, στὶς ἐννέα στὸ καπηλειὸ τοῦ Ρουσὲν-Ντροαί.

Τὸ καπηλειὸ αὐτὸ ἤταν στὸ Λάνς καὶ ἡ Διονυσία τὸ ἤξερε πολὺ καλά, γιατὶ ἕνα σπίτι μόνο τὸ χώριζε ἀπὸ τὸ δικό της. Ἀπὸ τὸν κῆπο τους μάλιστα ἔβλεπε ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀπὸ μπρὸς κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τί λένε μέσα, ἀπὸ πίσω ὅμως ἤταν πρᾶγμα εὐκολώτατο. Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν τῶξεραν οἱ ἀπεργοί.

Ἕνας θόρυβος ἀπὸ καρέκλες ἀκούσθηκε, καὶ ἡ Διονυσία τἄπλαβε πὼς θὰ ἔβγαιναν οἱ ἀπεργοί. Πέταξε λοιπὸν δυὸ δεκάρες ἐπάνω στὸ τραπέζι γιὰ τὸ γάλα της, καὶ πρὶν ἀκόμη φανῇ κανένας στὴν πόρτα τοῦ ἰδιαίτερου, βγῆκε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, γυρίζοντας στὸ σπίτι της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'.

Γιὰ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της...

Ὅλο τὸ δρόμο ἡ Διονυσία συλλογιζότανε ἂν δὲν ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ μητέρα της γι' αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀκούσει. Τί θανάσιμη ἀνησυχία ὅμως θὰ τῆς ἔδινε!

Ἔπειτα, μήπως ἤταν ὅλως διόλου βέβαιη γιὰ τὶς προθέσεις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων; Κάποτε-κάποτε μάλιστα τῆς φαινότανε πὼς εἶχε λάθος νὰ φοβᾶται, πὼς ἂν εἶχε ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, δὲν ἤκουσε ὅμως καμμιὰ θετικὴ ἀπειλή. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κάνουν συχνὰ τοὺς παλληκάρδες μὲ τὰ λόγια, κι' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐνεργήσουν, ὑποχωροῦν τὶς περισσότερες φορές. Τὸ βράδυ, ὅταν θὰ ἦσαν μαζεμένοι στὸ καπηλειό θ' ἄκουγε, τὶς ἀποφάσεις των καὶ εἶχε πάντα τὸν καιρὸ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ μητέρα της καὶ νὰ τοὺς καταγγείλῃ, ἂν ἤταν ἀνάγκη.

Ἡ Διονυσία μπῆκε λοιπὸν στὸ σπίτι πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ τὸ συνειθισμένο. Ὁ πατέρας της δὲν τὴν ἐρώτησε. Ὑπέθεσε μόνο πὼς οἱ συντρόφισσές της στὸ Κουριὲρ θὰ τὴν εἶχαν θυμώσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΟΛΗ ΜΟΥ Η ΣΚΕΨΗ...

(Carmina, XXII)

Ὅλη μου ἡ σκέψη εἶναι σὲ σᾶς,
ὡχρά, πεσμένα φύλλα,
στέρνες στεγνές, κοῆνες βουβές,
γυμνά, λιγνὰ κλαριά,
βαριοὶ οὐρανοί, πνιγμένοι στῶν
νεφῶν τὴν κρύα μαυρίλα,
φτωχὰ καλύβια ὁλονυχτίς
δαρμένα ἀπ' τὸ βοριά.

Σπίτια θλιμμένα, ταπεινά,
σὲ κάμπους μέσα ἡ βάση,
φράχτες κουμμένοι σὲ κισσοὺς
καὶ σὲ κληματαριές,
ἄνθια, ποὺ ἄνθεῖτε ἀπόμερα
δίχως σκοπὸ οὐδὲ βιάση,
πέλαγα ἀνήσυχα, ἐρημες,
αἰώνια ἀκρογιαλιές.

Κι' ἀκόμα, ὦ ταξιδιάρικα
ποιλιά, ποὺ φτερουγίτε
πρὸς μακρυνοὺς ὁρίζοντες
καὶ τόπους μακρυνούς,
ὅσο μακριά, ὅσο μακριὰ
κι' ἂν φτάσετε, κι' ἂν πᾶτε
τοὺς πιὸ κρυφοὺς μου σέρνετε
μαζί σας στοχασμούς.

ΙΩΑΝ Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Ὅταν κυττάζω βράδυ-βράδυ
τὸ κῦμα νὰ φιλῇ τὸ βράχο
μ' ἕνα μουρμούρισμα μονάχο,
λέω : τῆς θάλασσας τὸ κάδι.

* * *

Μὰ ὅταν στοῦ βράχου ἐκεῖ τὴν [ἄκρη
κτυποῦν τὰ κύματ' ἀφρισμένα
καὶ φθάνουν στάλες κοὶ σὲ μένα,
λέω : τῆς θάλασσας τὸ δάκρυ.

Κυματώδης Ἠδρίπος

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ μυαλομένος ἀποδίδει εἰς τὸν ἑαυτόν του τὰ ἴδιά του σφάλματα. Ὁ ἄμυαλος τὰ ἀποδίδει ὅλα εἰς τοὺς ἄλλους.

* * *

Ἐὰν δὲν ἠμπόρεσες νὰ φυλάξῃς σὺ ὁ ἴδιος τὸ μυστικό σου, νὰ μὴ παραπονήσαι γιατὶ σοῦ τὸ διέδωσαν οἱ ἄλλοι.

* * *

Ἡ ἐναντιότης τῆς τύχης εἶναι κάμινος μεσα εἰς τὴν ὁποίαν καθαρίζονται οἱ σταθεροὶ καὶ μεγάλοι χαρακτῆρες.

Σανσελλὼρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά:—Παιδί μου, σοῦ μιλῶ μὲ τὸν πιὸ γλυκὸ τρόπο. Δὲν ἀκοῦς; Θέλεις ξύλο λοιπόν;

Ὁ μικρὸς Νῖκος:—Τί εἴπατε, μαμά; Ἄκουσα σά... γλυκό.

(Γεγονὸς)

Ἐστάλ. ἀπὸ τοῦ Κυματώδους Εὐρίπου

* * *

—Μαμά, τὰ μανιτάρια φιτρῶγουν πάντα σὲ πολὺ ὑγρὰ μέρη;

—Ναί, παιδί μου.

—Γι αὐτὸ λοιπὸν μοιάζουν μὲ ὀμπρέλλες;

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Αἰσθήματος

* * *

Στὸ σπίτι τῆς Λιλῆ. ἐκάλεσαν τὸν γιατρό. Ἀλλὰ ἐμήνυσε ὅτι ἦτο μάρτυς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ.

—Καὶ πῶς εἶναι Μάρτης; ἐρώτησε τότε ἡ Λιλῆ. Δὲν κάνουν βίζιτες αὐτὸ τὸ μῆνα οἱ γιατροί;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νωπῆς Δάφνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 4 Ἰουλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τῆς λύει ὁ "Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ,. Δὲν βλῶ διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐπιστολὲς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἕως τὴν μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΚΑΘΩΣ βλέπετε σὲ ἄλλη στήλη, προβαίνω σήμερα στὶς αὐξήσεις ἐκείνες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὅσαν ὅλα τὰ πράγματα αὐξήθηκαν τόσο, δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ μείνω ἐγὼ μὲ τὶς τιμὲς ποὺ εἶχα ὡς τώρα. Θὰ πήγαινα ἐγγάντια στὸ ρεῦμα καὶ θὰ χανόμουν. Αὐτὸ πρέπει νὰ συλλογισθῆτε.

Ἄλκη, ἔχω ὑπ' ὄψει μου τέσσερα γράμματά σου μὲ τὰ ἐεσπαθώματα καὶ μὲ ὅσα μοῦ γράφεις γ α τὸν «κρατα-ὁκασο» σύλλογο σας, τὴ «Θριαμβευτικὴ Αὐτοκρατορία». Καὶ πάλι ἕνα μεγάλο εὖγε κι' ἕνα ἐγκάρδιο εὐχαριστῶ.

Χαίρω πολύ, *Σουλιωτοπούλα,* ποὺ μοῦ ἔγραψες ἐπιτέλους καὶ σύ, ἔστω καὶ κάτω ἀπ' τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἀφοῦ δὲν εἶσαι οὔτε τεμπέλα οὔτε ἄρρωστη— Θεὸς φυλάξοι! — οὔτε πολλὰ μαθήματα ἔχῃς, μὴν ἀναβάλλῃς γι' αὔριο ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερα! Ἐστειλα ὅ,τι ζητήσατε καὶ σὺ κι' ὁ ἀδελφός σου.

Πανταχοῦ Παρών σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα ποὺ πῆρες σ' ὅλα τὰ μαθήματα. Πές στὴ *Μικρὴ Γόησσα* ὅτι ἂν μοῦ ἔστελλε αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ ἔῃς τὸ κορίτσι ὁ μπαμπᾶς, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ κορόϊδευα γιατ' εἶμαι μητέρα. Στὴ μητέρα του γράφει κανεὶς ὅπως θέλει κι' ὅπως μπορεῖ.

Ὅταν ὁ *Τσάρος* διάβασε ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔγραψα στὸ ἔβδ, ἔντωσε τόσο πολὺ τὰ μάτια του καὶ τὸ φυλλάδιό μου, ὥστε τὰ μὲν μάτια του κόντεψαν νὰ πεταχθοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες, τὸ δὲ φυλλάδιο νὰ σχισθῆ. Εὐτυχὼς δὲν συνέβη κανένα ἀπὸ τὰ δύο. Κ' ὁ *Τσάρος* μοῦ γράφει πάλι χαρούμενος καὶ περήφανος, γιατὶ ὅλα τὰ *Διαπλασόπουλα* τοῦ τόπου του πῆραν στὰ σχολεῖα τους καλύτερους βαθμούς.

Μὰ κι' ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι πόσον καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. *Τμημένο Τουφέκι,* Ναί, ἔχεις δίκηο γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις. Ἀλλὰ γιὰ συλλογίσου καὶ πόσα ἔχω στὸ κεφάλι μου καὶ πόσα πρέπει νὰ κάνω! Δὲν εἶναι θαῦμα πῶς τὰ προφτάνω κι' αὐτά.

Ἔνωσι, *Γάϊε Ἄνθη,* τὶς φροντίδες ποὺ εἶχες μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου καὶ σὲ δικαιολογῶ. Χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα καὶ σοῦ ἐπιτρέπω βέβαια νὰ στείλῃς καὶ γιὰ τὴ Σελίδα, ἀφοῦ δὲν ἔστειλες ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριο. Ἡ ἀπάντησή σου δεκτή. Τὸ ἑπόμενο βιβλίο τῶν «Ἀπάντων» θὰ εἶναι «Στάγυα καὶ Παπαροῦνες», τόμος Α', μὲ διάφορα μικρά.

Τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* εἶναι κατενθουσιασμένο μὲ τὸ Φρέδο τῆς «Μαύρης Μάσκας». Τί περιπέτεσε! τί θαυμάσιο μυθιστόρημα! τί ἀριστούργημα. Μὰ δὲν σᾶς τὔλεγα; Καὶ βλέπετε πῶς εἶναι τὰ «ἀστυνομικὰ» ποὺ μποροῦν νὰ τὰ διαβάσουν καὶ παιδιά;

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Παπαροῦνα*. Ὥστε ὁ Σύλλογος σας προσκόπτει στὸ ζήτημα ποιὰ νὰ γίνῃ πρόεδρος, γιατὶ καμμιὰ δὲν κρίνει ἄξιο τὸν ἑαυτό της; Ὡραῖα! Θὰ πῇ ὅτι λείπουν οἱ μικροφιλοδοξίες ἀπὸ τὴν παρέα σᾶς κι' εὔκολα θὰ μπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε καὶ νὰ ἐργασθῆτε. Ἐπιτέλους βάλετε κλῆρο—κι' ἐμπρός!

Σ' εὐχαριστῶ, *Νυχτολούλουδο,* ποὺ μόλις ἔγεινες λίγο καλύτερα, ἔσπευσες νὰ μοῦ γράψῃς. Κι' εὐχομαι νὰ σοῦ πέρασῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ ἀπονία, ποὺ σοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ὄρεξη γιὰ ἐργασίαι. Ναί, ἡ ἐξοχὴ θὰ σὲ ὠφεληθῆ κι' ἀνυπομονῶ νὰ μοῦ γράψῃς πῶς ἔγινες ὐτελῶς καλά.

Πάντα σχεδὸν, *Ἀνθισμένη Μυρσαλιά,* δὲν χρειάζεται παρὰ λίγη καλὴ θέλησις γιὰ νὰ κάμῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα στὴν ὥρα του. Σὲ φαντάζομαι στὸ γραφεῖο σου μὲ τὰ καινούργια μου φυλλάδια, κοντὰ στὴ βιβλιοθήκη σου μὲ τοὺς παλαιοὺς μου τόμους καὶ τὸ πιστεύω, ὦ, τὸ πιστεύω πῶς αὐτὰ εἶναι τὰ μόνα βιβλία ποὺ ἀγάπησες ὡς τώρα στὴ ζωή σου.

Χ.Κ., παλιά μου φίλη, ἐδιάβασα τὰ «Τριανταφυλλένια Παραμύθια» ποὺ μοῦ ἔστειλες. Ὡραῖα εἶναι, ἀλλὰ θέλουν ἀκόμα δούλεμα. Ἔτσι ὅπως εἶναι, δὲν μποροῦν νὰ ὁημοσιευθοῦν. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τὰ δουλέψω ἐγώ, θὰ περιμένω ὡς νὰ γράψῃς καλύτερα. Γεννᾶ θὰ γράψῃς, ἀφοῦ ἔχῃς τόση φαντασία.

Ὁ *Γιανάς,* ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία ποὺ εἶχε νὰ λάβῃ τὸ φύλλο μου, τὸ εἶδε στὸν ὕπνο του. Ἀλλὰ ἕνα φύλλο τόσο μεγάλο! Ρουλὸ ὁλόκληρο τοῦ πῆγε ὁ ταχυδρόμος. «Πῶς ἔτσι;» ἀποριεῖ μὲ χαρά. «Μὰ δὲν τὸ ξέρεις τοῦ ἀπαντᾶ. Ἡ Διάπλασις ἐκέρδισε τὸ λαχεῖο καὶ τώρα ἔτσι μεγάλη θὰ βγαίνῃ». Κι' αὐτὸ μοῦ εὐχεται μὲ τὴν καρδιά του.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. *Πόπη Σοφιανοῦ,* καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή, παίρνανας βέβαια καὶ φευδώνυμα. Μ' ἐρωτᾶς ποιος σ' ἐνέγράψε; Μιὰ φίλη σου καὶ φίλη μου ποὺ τὴν ἀφίνω νὰ σοῦ ἀναγγείλῃ μόνη της τὴ σουρπρίζ.

Σ' εὐχαριστῶ, *Μποῦμ,* καὶ σένα κι' ὅλους τοὺς Πειραιωτὲς φίλους μου, ποὺ μαζευτήκατε γιὰ νὰ κάμετε τὸ μεγάλο αὐτὸ Σύλλογο. Ναί, τὸ παραδεγμά σας θὰ βγαίνῃ καὶ τέλλα παιδιὰ ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν τώρα, προτιμῶντας ἀναγνώσματα ποὺ δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία καὶ τὴν ἠθική τους.—Τὰ γράμματά σας σὲ μένα, προτιμῶ νὰ τὰ γράφετε μὲ τὸ χέρι. Τὰ κομμάτια σας γιὰ τὴ Σελίδα, οἱ ἀπαντήσεις στοὺς Διαγωνισμοὺς κ.τ.λ. ποτιμώτερο εἶναι μὲ γραφομηχανή.

Ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ, *Χλόη,* μπορεῖς νὰ γραφτῇς στὸν ἐδῶ «Ἀργο τοῦ Τύπου». Τὸ μέτρο ποὺ θὰ λάβω κατὰ τῶν καθυστερούντων τετράδια. Μ. Μυστικῶν θὰ εἶναι ριζικὸ καὶ θὰ ἐφαρμοσθῆ ἀργότερα. Ἡ βάσις του θὰ εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἐκεῖνος ποὺ προτείνει, θὰ στείλλῃ τετράδιο πρῶτος· ὁ δὲ δεχόμενος δὲν θὰ τὸ λαμβάνῃ, παρ' ἀφοῦ στείλῃ κι' αὐτὸς τὸ δικό του. Ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὔτε καθυστέρησις οὔτε παράπονο.

Ὡραῖος Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλανάν τὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἄλκης, Νέδων, Ἀφελὴς Κυκριοπούλα, Ἐλευθερο Πουλί, Ἀστέρι τῆς Φυλῆς, Κικιή, Αἰθερία, Χρυσαυγή, Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου, Φελλάχα, Πανταχοῦ Παρών* (δεύτερο), *Ἀρχιτεκτέλης, ἡ Φιλομαθής, Νανουρίστρα, Ἀλατσιανὸ Τριαντάφυλλο, Φελλάχος, Κεραυνος, Ἰδανισμός, Μυστηριώδης Ἱππότης, Βραχυβούς, Βασιλεὺς Ἀθάμας, Ἀροκάδια, Κυνηγέτις, Πλανόδιος, Πισπιρίγκος, Ἀφελὴς Γυμνασιάπαις, Παυδαλὸς Γάτος, Ρόδο, Χλωμιασμένο Ἀγόρι, Κλέφτικο Βόλι, Χρυσαυγὴ καὶ Γέρων Δήμος.* Ἐξετέλεσατάς παραγγελίαστων κ' εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια. Μὰ ποῦ τόπος γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω σὲ ὅλα. Τώρα, βλέπετε, μοῦ γράφουν τόσο πολλοί! Κι' ὅποιος προφταίνει...

Θερμότατες, ἐγκάρδιες εὐχαριστίες γιὰ τὰ ξεσπαθώματα αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος στὰ παλὰ κι' ἀγαπημένα μου παιδιά: *Ἀγριολούλουδο, Βυζαντινὴν Σημαίαν, Κυματιζούσαν Κυανόλευκον, Χλωμιασμένο Ἀγόρι, Πισπιρίγκον, Πλανόδιον, Μοσχομάγκων τῶν Παροιῶν, Ἀσσαράκ, Γεῦο Σ. Πολυκράτην, Ἄλκην, Ἐρημίτην, Χαμίνι, Ἴριδα, Φλαγκίσκην Ψαραυτῆ, Τσάρον, Μαγίαν Χ. Μιχαλίδου,* καὶ τοὺς Συλλόγους: «Κρήτην», «Τιμημένην Κρήτην», «Ἠλιορείτην», «Ὀρχομενὸν» καὶ «Μυριάν». Μπράβο, παιδιά μου!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στέλλοντας, βλαβα τὰ ἑξῆς: «Τὸ ὦχ».—«Σκηνὲς τοῦ δρόμου».—«Ἀγία Σοφία».—«Ἡ Μαγειρική μου». —«Τὸ πάθημα τοῦ Γεώργου.—«Σ' ἀκραγιάλι τῆς ξενιτειᾶς». Παιδικὰ ποιήματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Φύσα ἀγέρακα». Πολὺ μέτριο. Τὸ ἐνέκρινα γιὰ τὴν πατριωτικὴ ἰδέα.—«Ὀπτασία». Ἀρκετὰ καλό. Κάτι μεταδίδει, κάτι ὑποβάλλει. Καὶ τὸ γράψιμο ὦμορφο, στρωτό.—«Diluvium». Νόστιμο καὶ καλογραμμένο.—«Ἀνεκδοτα». Γνωστὰ ἀλλὰ καὶ ὄμορφα. Πολὺ καλὴ ἐκλογή. — «Κοινὰ λογοπαίγνια». Νοστιμότατα καὶ μάλιστα τὸ τελευταῖο.

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὀφθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος ἀρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Πτερωτὸς Πήγασος. ἀ. (ΧΧ). Ἠλιολάτρης, ἀ. (ΧΜ). Ἴρις, κ. (ΜΜ). Σκαντζόχοιρος, ἀ. (ΣΒ) Δουκᾶς Λάρας, ἀ. (ΝΣ). Τροβαδοῦρος, ἀ. (ΠΡ) Φιλελεύθερος Ἴων, ἀ. (ΕΔ). Φίλων, ἀ. (ΓΙ). Μὴ μου Ἄπτου, ἀ. (ΝΚ). Ἀλκυόνη, κ. Ἐξόριστος Νικαίας, ἀ. (; ; ...). Πανὶ τῶν Ὀρέων, ἀ. (ΤΚ). Κύπριος Τζόκεῦ, ἀ. (ΧΟ). Ρῆγος ἀ. (ΡΓ). Ἑλληνικὸν Ὄνειρον, ἀ. (ΕΖ). Μαῦρος Ὁπλαρχηγός, ἀ. (ΝΑ). Μιερασιατικὴ Ἄμυνα, ἀ. (!). Δελφίν, ἀ. (—,). Μικρὰ Ἠθοποιός, κ. (ΜΔ.). Φοινοπωρινὸ Ἠλιοβασίλεμα, ἀ. (ΝΣ). Δάσης Ἀειθαλής, ἀ. (ΚΣ). Ἀδέσποτον Βέλος, ἀ.(;) Συριανὸ Λουκούμι, κ. (ΧΜμ). Σκνίπα, κ. (ἀδελφὴ Γ). Γέρος τοῦ Μορι ι, ἀ, (ΑΧ). Ἔγγονος τοῦ Κιμάρη, ἀ. (ΓΧ)

Παρακαλεῖται νὰ στείλῃ ἄλλο ψευδώνυμον ὁ Μένως Καφύδης, διότι Μικρασιάτην ἔχομεν. Ἐπίσης ὁ Γιάνος Κωτσιομύτης, διότι Ὡραιοπαθὴς ὑπάρχει.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσότερα 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Κόμης δὲ Βωδοῦ μὲ Κικήν.—ἡ Νανουρίστρα μὲ Λήδαν, Μαυροίκον, Νέδωνα, Σπανιόλαν.— ἡ Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν μὲ Ὀψιμον Κρῆτον. Νύμφην τοῦ Δάσους, Γιὸ τοῦ Ψηλορείτη, Ἀφρόκρινο.—ἡ Λαδωναία μὲ Ροδοδάκτ. Αὐγούλαν, Ρίταν, Βεατρίκην, Σπανιόλαν.—ὁ Παντογνώστης μὲ Ἀτρόμ. Στρατηλάτην, Γιὸν τ. Ἀετοῦ, Σόρα Νιτνιτσάκ, Ρίταν. — Ὁ Ἰωνικὸς Οὐρανὸς μὲ Σὲρ Ραβεγγάρ, Ἀλπαοατ. Καμέλιαν, Ξανθὸ Πουλάκι, Πάλμυν, Ἰουδήθ, Νεφέλην, Πελίροιαν, Μυριέλλαν, Φιφήν, Κεραυνόν, Ἀγριοκότσικο, Θύελλαν, Ἀστραπήν, Μονάκριβην, Τοιγγάνα, Ἀγιοναυπλίτην, Δευτεριάν, Φλόγα, Πολύβιον, Νανουρίστρα, Ἀλλιέ, Ἀλέκον, Παντογνώστην, Ἀτράνταχτην, Θέλμα, Μέμνονα, Μακρομμάταν, Νέδωνα, Σηρετιέλ, Φοῖβον, Αἰμιλ. Χωβ, Ψεύτ. Γέλιο.

—Ὁ Πηδηχτούλης μὲ Μέμφιδα, Μαυρούκαν, Ἀράχνην, Ὡραιοπαθὴ, Δόξαν Ματωμένην, Ραδάμ αἰθὴν Λευκωστάτιδα, Κικήν, Μπουμπουλίναν, Ταγγο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἰωνικὴν Αὔραν* (εἶδες ὅτι ἐδημοσιεύθη) *Μέμφιδα* (πῆς στὴν ἀδελφή σου ὅτι περιμένω) *Δοξασμένον Τσολιᾶν* (νομίζω ὅτι σοῦ ἀρκεῖ ἡ ἐκανοποίησις ποὺ σοῦ ἔδωσα· τάλλα εἶναι περιττά) *Φράουλαν* (ἔχω στὴ διάθεσή σου τὶς 3,30) *Πηλιορείτην* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ περιμένω) *Μέλλοντα Ζωγράφον* (κι ἐγὼ, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς) *Ὄψιμον Κρῆτον* (ἔστειλα· ἔχει καλῶς) *Ἀτρόμητον Στρατηλάτην* (παρατεταμένα) *Ἠρίγενεια Ἀλβέρτον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐναρξείας καὶ περιμένω· ἔστελλόσθησαν αἱ παραγγελίαι σου) *Ρυβερτιάναν Ἑλληνοπούλαν* (ἡ ἐγκρισις τοῦ ψευδωνύμου στοιχίζει 3 δρ. ὥστε πρέπει νὰ στείλῃς ἀκόμη μίαν τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρεστε πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ δίνῃς συχνὰ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση) *Πάρων Ἰωαννίδην* (χαίρω πολὺ καλὸ ταξίδι) *Ἄϊαντα τὸν Σαλαμίνιον* (ὡραῖα! ἐξακολούθησε τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή) *Κυδωνάτην* (ἔλαβα) *Ἀφροστεφ. Κῦμα* (εὐχαριστῶ πολὺ) Συλλογον «Ἄμυναν» (δυστυχὼς δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύσω Μ. Ἀγγελίαν μὲ εἰκόνας· καλὴ ἡ ἰδέα σας, ἀλλὰ προσκόπτει) *Ἀφρόκρινο* (ναί, ἠσύμασε) *Φρέδον* (ἔστειλα· ὡραῖο τὸ γράμμα· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶναι) *Ἀθήναν Ἀθ.* Ἀσ. (θὰ συγχαίρω διὰ τὸ πτυχίον) *Νανουρίστραν* (ἐξέτασες νὰ μοῦ γράψῃς τὸνομα τῆς ἀδελφῆς σου) *Βεν. Σαράβαν* (ἐχει καλῶς) *Πτερωτὸν Πήγασον* (εἶσαι ἐτοιμος ἐμπρός!) *Ἠλιολάτρην* (χρόνια πολλά) *Ἀδριανὸν Τσαρίβ ν* (ὁ κ. Τέλλος Ἄγρας σ' εὐχαριστεῖ πολύ) *Δωδωναίαν* (ναί ἡ ὁ. Κατίνα Παπᾶ εἶναι ἀπὸ τὴν Ἤπειρο. ἀλλὰ μένει χρόνια στὴν Κέρκυρα· στὸ Βόθνα πάει κάθε καλοκαίρι) *Φλόγαν* (ἔστειλα· μπορεῖς) *Π. Βαϊνληρλὴν* (πέραστικα· στεῖλέ τους τὸ γραμμόφωνο) *Χωματατζῶν, Μίρκαν* κτλ. κτλ.

Καρδιογνώστην, Ἰαβέρην, Λάτρην τῆς Φύσεως (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα).

Μυσεῖο. Ἱππότην, Θεοχάριν Κρεσζῆν, Γαλανὴν Σταυροφόρον (ἔλαβα εὐχαριστῶ).

Μανταῖον τῶν Ἀδελφῶν, Ἰω. Εὐτυχ. Σκανιζόριον (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ἀρ. Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Η ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΚΤΛ.

ΚΑΘΩΣ σᾶς εἶπα καὶ στὸ προηγούμενον φύλλον, ἡ μεγάλη ἔκπτωσις τῆς δραχμῆς, ποὺ ἐπέφερε τὴν ὕψωσιν τῶν τιμῶν ὅλων τῶν πραγμάτων, μὲ ἄλλους λόγους ἠφοβερά αὐτὴ ἀκρίβεια, ἀναγκάζει κι' ἐμέ, ὅπως ὅλους, νὰ προβῶ εἰς τὰς ἀναλόγους αὐξήσεις. Διὰ νὰ κρίνετε δὲ καὶ μόνοι σας αὐτὴν τὴν ἀνάγκην, σᾶς λέγω, ὅτι μὲ τὰς νέας τιμὰς τοῦ χάρτου, τῶν τυπωτικῶν, καὶ λοιπῶν ἐκδοτικῶν ἀπαρτιτήτων, ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμός μου, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, ἐπιβαρύνεται *μὲ 30,000 δραχμὰς ἐπιπλέον!* Δηλαδὴ *μόνον* διὰ χαρτὶ καὶ τύπον καὶ λοιπὰ ἔξοδα ἐκδόσεως τοῦ φύλλου, χρειαζόμαι ἀκόμη 30,000 δραχμὰς τὸν χρόνον. Καὶ πῶς, ἀπὸ ποῦ ἤρθε δυνατὸν νὰ τὰς ἔχω αὐτάς, ἂν δὲν ηὔξανα τὴν συνδρομήν, τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου κ.τ.λ.; Ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμα; Ὅσοι νέοι συνδρομηταὶ καὶ ἂν ἐγίνοντο, θὰ εἶχα εἰς τὸ ἑξῆς ζημίαν, διότι μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν τῶν 16 καὶ τῶν 25 δραχμῶν δὲν καλύπτονται πλέον τὰ ἔξοδα ἑκάστου συνδρομητοῦ. Ὥστε, βλέπετε, δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω διαφορετικά. Ἄλλως τε αὐτὸ εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐννοεῖτε καὶ μόνοι σας, ὅταν βλέπετε τί γίνεται γύρω σας καὶ εἰς ποίας τιμὰς πωλοῦνται σήμερα καὶ τὰ εὐθυνότερα ἄλλοτε πράγματα. Πρέπει μάλιστα νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι σχετικῶς μὲ τὴν τωρινὴν ἀκρίβειαν, αἱ αὐξήσεις ποὺ κάνω εἶναι καὶ μικραί.

Λοιπόν, *ἀπὸ 1ης Ἰουλίου,* ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν εἶναι *60 λεπτὰ* καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν *60 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου.* Ἡ δὲ συνδρομή, διὰ τοὺς ἐγγραφομένους νέους ἢ ἀνανεοῦντας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, κανονίζεται ὡς ἑξῆς :

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	*Ἐτησία, Δραχμὰς*	*25.—*
»	*Ἑξάμην. Δραχμὰς*	*14.—*
»	*Τρίμηνος, Δραχμὰς*	*7,50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	*Ἐτησία, Φράγκα*	*25.—*
»	*Ἑξάμην. Φράγκα*	*14.—*
»	*Τρίμηνος, Φράγκα*	*7,50*

[Διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ἡ ἐτησία συνδρομὴ μένει *Δολλάρια 4.]*

Ὅσον δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἤδη πληρώσει τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1922 (ἢ μέρος αὐτοῦ,) θὰ ὑπολογίσουν τὴν οὔζησιν *μόνον ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.* Καὶ θὰ στείλουν τὸ συμπλήρωμα, ὅσον ἀναλογεῖ. Καὶ ἰδοὺ πῶς : Ὅταν ἡ συνδρομὴ ἦτο 16 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἀντιστοιχοῦσε δρ. 1,35 τὸν μῆνα. Τώρα ποὺ εἶναι δρ. 25, ἀντιστοιχοῦν δρ. 2,10. Ἡ διαφορὰ εἶναι κατὰ μῆνα *75 λεπτά.* Ὥστε ἕκαστος θὰ στείλῃ ὡς συμπλήρωμα τόσας φορὰς 75 λεπτά, ὅσοι εἶναι οἱ ὑπόλοιποι μῆνες ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι λήξεως τῆς πληρωθείσης συνδρομῆς του. (Π : χ : ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, ἔχει νὰ πληρώσῃ διαφορὰν πέντε μηνῶν, ἤτοι 5×75, τὸ ὅλον δρ. 3,75.— Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 31 Αὐγούστου, ἔχει νὰ πληρώσῃ διαφορὰν δύο μηνῶν, ἤτοι 2×75=δρ. 1,50.)

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ ὑπολογίσουν οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ : Ὅταν ἡ συνδρομὴ ἦτο 25 δραχμαί, ἀντιστοιχοῦσαν δρ. 2,10 τὸν μῆνα. Τώρα ποὺ ἔγεινε 25φράγκα, ἀντιστοιχοῦν φράγκα 2,10, ἢ δραχ. 5,50. Ἡ διαφορὰ κατὰ μῆνα εἶναι δραχ. 3,40 ἢ φράγκα 1,30. Ὥστε ἕκαστος θὰ στείλῃ ὡς συμπλήρωμα τόσας φορὰς δραχ. 3,40 ἢ φράγκα 1,30 ὅσοι εἶναι οἱ ὑπόλοιποι μῆνες ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι λήξεως τῆς πληρωθείσης συνδρομῆς του. (Π : χ : ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, ἔχει νὰ πληρώσῃ διαφορὰν πέντε μηνῶν, ἤτοι 5×3,40=δραχ. 17, ἢ 5×1,30=φράγκα 6,50. Ἐκεῖνος πάλιν τοῦ ὁποίου ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 31 Αὐγούστου, ἔχει νὰ πληρώσῃ διαφορὰν δύο μηνῶν, ἤτοι 2×3,40=δραχ. 6,80, ἢ 2×1,30=φράγκα 2,60).

Παρακαλῶ ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ κάμουν αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸν καὶ νὰ μοῦ στείλουν τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς των τὸ ταχύτερον.

Ἐπίσης ἀπὸ σήμερον, ὁ *Χάρτης τῶν Λύσεων* τιμᾶται δρ. *2* ἡ δεσμίς. Τὰ *Μικρὰ Μυστικά,* ἕκαστον τετράδιον *λεπτὰ 40* καὶ ἡ δεσμὶς τῶν 6 τετραδίων δρ. *2.* Ἡ δὲ *ἀλλαγὴ διευθύνσεως,* διὰ τὴν ἐκτύπωσιν νέας ταινίας, *δρ. 2.*

(Καὶ ἡ τιμὴ τῶν *Ψευδωνύμων* θαὐξηθῇ εἰς δρ. 5 δι' ἕκαστον, ἀλλ.' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἔτος. Ἤρως τὸ παρὸν μένει ὅπως ἔχει, καθὼς καὶ ἡ τιμὴ τῶν *Μικρῶν Ἀγγελιῶν.*)

Αὐξάνουν ἐπίσης οἱ *Τόμοι Διαπλάσεως,* τῆς μὲν Α' Περιόδου εἰς δρ. 8 (τὰ ταχυδρομικὰ μένουν τὰ ἴδια,) τῆς δὲ Β' περιόδου ὁ ἄβραφος τόμος δρ. 28, ὁ δὲ γραμμένος δρ. 30. (τὰ ταχυδρομικὰ τὰ ἴδια.) Ὅσον διὰ τοὺς Τόμους τῆς Βιβλιοθήκης καὶ τὰ λοιπὰ εἰς τὸ Γραφεῖον μου πωλούμενα βιβλία, θὰ ἰδῆτε τὰς αὐξήσεις εἰς τὸν πρῶτον Τιμοκατάλογ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 204ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις ἔκπται μέχρι τῆς 9 Σεπτεμβρίου· ἀλλὰ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.]

456. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἀπ' τὸ Ἀλφάβητο,
Τὸ δεύτερο κολλάει,
Ἀντωνυμία τό τρίτο μου,
Τὸ ὅλο σ' εὐλογάει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιτεμπέλη

457. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Ὅταν κόψω ἀπὸ ἕνα ζῶο
Καὶ κεφάλι καὶ λαιμό,
Θ' ἀπομείνῃ ἕνα νησάκι,
Ποῦ κι' αὐτοῦ τὸ τελικό,
Ἀπὸ σῖγμα ἂν κάμω νῖ,
Ἕνα φρούτο θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου

458. Ἀναγραμματισμός

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας
Νὰ ἀναγραμματισθῇ,
Ἀμέσως μου στὶς λέξεις
Θὰ μπῇ νὰ κυλισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγὲ Ἀξιώτη

459. Αἴνιγμα

Εἶμαι ὡραῖο, ἄσχημο, μικρό,
Μεγάλο, σηκωμένο, ταπεινό,
Βαρύ, ἐλαφρό, γεμάτο ἢ ἄδειανό,
Πότε γυμνὸ καὶ πότε φορεμένο
Κάποτε ὅμως καί... ἀπαλλαγμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου Κυκλ.

460. Δημῳδὲς Αἴνιγμα

Ἕνα κουτὶ κουτοκαλῶ,
Γεμᾶτο σκεπαρνόπουλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βιλμαρ.

461. Δικτυωτὸν

. . . . . = Αἰμνὴ ὀμοσοικὴ.
. . . . . = Κράτος εὐρωπαϊκὸν
. . . . . = Πνευμ. Ἄσκησις.
. . . . . = Κλωστικ. ἐργαλεῖον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νωπῆς Δάφνης

462. Ἐπιγραφή.

Ω
Θ Ο
Φ Κ
Ρ Ρ Ε Σ Ο Β

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσαιωνίου Πόθου

463—467. Μαγικὸν Γρόμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ὄφις, εὐχή, δεκτός, Ἅγιος, ὕβρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικροδάφνης

468. Ποικίλη Λογοτεχνικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ζητούμεναι κατωτέρω λέξεις εἶνε διάσημοι Ἕλληνες ποιηταί, νεκροί, δηλούμενοι διὰ τῶν πατρίδων των. Μὲ τὸ ἀρχικὸν τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου, καὶ καθεξῆς, ἀποτελεῖται ἄλλος διάσημος Ἕλλην ποιητής:

1. Ἀθηναῖος, 2. Κερκυραῖος. 3. Ζακύνθιος. 4. Λευκάδιος. 5. Ζακύνθιος. 6. Ἠπειρώτης. 7. Κερκυραῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεόριαν Γκρεύ

469. Φωνηεντόλιπον

κπζ-γ-σ σ γς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος

470. Γρῖφος.

ικι σολ
ικι ικι σολ σολ ομ
κι
ικι ικι σολ σολ ον
ικι σολ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἥρωος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

471. Jeu de mots.

Quels sont les deux écrivains français du XVIIe siècle qu' on trouve dans les bois?

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτέρου Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 12

158. Περιουσία (περί, οὐσία). —159. Ἄννα (ἄν, νά.).—160. Ἴον Ἴος.—161. Ἔλβα λάβε.

162. ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΑΙΟΣ ΑΜΟΡΓΟΣ ΠΙΣΙΔΙΑ ΠΕΡΣΕΥΣ ΜΑΡΣΥΑΣ ΛΥΚΑΙΟΝ

163-164. 1. Ἡ Αἴγινα (ἔγεινα) 2. Ἡ Τῆνος (τίνος). 165—169 Διὰ τοῦ Ρ: ροῦς κάπρος, ρηξίς, Καρία, ἄριστος. —170. ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ (Ἄλλεις, ΣΑΡΥρς, Πήγασος, ΛάχΕσις. ΟλλαΝδία, ΣωκρΑΤης, Ἀσκληπιός, ΖαβουλώΝ, περγαμηνΗ.) —171. Καιρὸς παντὶ πράγματι. —172. *Ἐν τῷ τρύγειν ἡ ὄρεξις* (ἐν τσι ρῶ, γυνή, ὥραι, ξι,ς.) —173 Pas de fumée sans feu; pas de feu sans fumée.—174. Rira bien qui rira le dernier.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. ἑκάστη λέξις, μὲ πεζὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στοῖχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 524)

Σύλλογε *«Κρήτη»*, ἀποχωρώντας σ' εὐχομαι καλὴ πρόοδο. *Δοξασμ. Κρητικόπουλο*

(ΚΒ' — 525)

Διαπλασσόπουλα, Διαπλασσοπόδες, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. Ἤπειρος, περιμένομεν. — *Δωδωνία, Παρδαλὸς Γάτος.*

(ΚΒ' — 526)

Ὡραία Ρόδος, δέχομαι εὐχαρίστως καὶ περιμένω. Ἰνές, κίρτα ἑστεῖλα. *Φιλύρα.*

(ΚΒ' — 527)

Χαιρετῶ ἀπαξάπανταις, ἰδιαιτέρως τὸ φίλο μου. *Τσάρο.*
Μαῦρος Ὀπλαρχηγός.

(ΚΒ' — 528)

Ἀγιοναυπλιτη, γιὰ ποιὰ προτίμηση; — *Τρελλὸ Ναυτόπουλο*

(ΚΒ' — 529)

Ὀψιμε *Κρῖνε*, τὸ κόκκινο χρῶμα στὴν τελευταία σου ἀπαντηση τῶν Μ. Μυστικῶν μὲ τρόμαξε!!! Μπ...;! — *Ἰωνικὸς Οὐρανος.*

(ΚΒ' — 530)

Λευτερία, Διδυμαία, Ἀκκίλα, Ἰδεολάτρι, Ρίτα, Μπερμαντάκε, Πιτσιρίκε, Ὑπνοβάτη, Χρυσαυγή, Σανσελλώρ, Ρυκέττα: Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ. μέσῳ Διασεως; Ὅποιος θέλει ἂς στείλῃ πρῶτος· ἀπαντήσω τάχιστα.
Κνώσσιος

(ΚΒ' — 531)

Η ΕΛΛΗΝΟ—ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΥΦΥΙΑ χαιρετᾶ τὸν *Διαπλασιόκοσμο.*

(ΚΒ' — 532)

Ο Μυστηριώδης Ἀποκρυφιστὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μόνον μὲ *Ἀποκρυφιστὰς* τοῦ Διαπλασιοκόσμου. Ἡ πρώτη μέσῳ Διαπλάσεως.

(ΚΒ' — 533)

Προστατεύω πάντα ἢ πᾶσαν αἰτοῦντα τὴν συνδρομήν μου.
ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 534)

Α' ΣΕΙΡΑ ΔΙΓΩΝΙΣΜΩΝ «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ»

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'—Θέλουμε ἕνα εὐσυμογραφικὸ κομμάτι πρωτότυπο.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'—Τι φρονεῖτε πῶς χρειάζεται στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ ζῇ εὐτυχής;

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Γ'—Ζητοῦμε ἕνα πρωτότυπο εἶδος διαγωνισμοῦ. Περιμένομε ἀπαντήσεις ἀπὸ ὅλους. Βραβεῖα ἱκανοποιητικά. Κάθε ἀπάντησις πρέπει νὰ συνοδεύεται μ' ἕνα πενηκοντάλεπτο. Προθεσμία Τρίμηνος. Ὅρος: Ἀνέσεην Κωνσταντινίδην, Πατησια Ἀθηνῶν.
Ὁ Προεδρ. Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΔΗΣ

(ΚΒ' — 535)

Μαρωνίτη καὶ κομπανία, δὲ θὰ παρετε ψευδώνυμο; Πῶς κλνε οἱ σερενάδες; *Ρίτα*

(ΚΒ' — 536)

Τὸ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ: *Μαυρούκα* = Ἰωάνη Πατσαλίδου. *Ἀνερωτῆς τῶν Ἀλυτρώτων* = Θωμᾶς Ἰαζῆς. *Κ.κὴ*, εὐχαρίστω. Ρ Ι Τ Α

(ΚΒ' — 537)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΜΥΝΑ»

ΗΑΩΣΙΣ: — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Μέλη δὲν δεχόμεθα, ἐπειδὴ ἔχει συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἐζητήσαμεν καὶ οἱ αὐτό, εἰς ὅσους ἔστειλαν ἐπιστολὰς ζητοῦνιες νὰ ἐγγραφῶσι μέλη, ὀηλοῦμεν μετὰ λύπης μας ὅτι δὲν δεχόμεθα.
Ὁ Γενι. Γραμματεύς: ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ὁ Πρόεδρος: ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

(ΚΒ' — 538)

ΚΑΛΟΙ ΑΝΩΣΤΗ, καλῶς σας ἤρθα μὲ χαρά. — ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 539)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑ

Προκηρύσσω διαγωνισμοὺς Μ. Μυστικ. Καλλιτεχνικῶν κάρτποστάλ καὶ Γελοιογραφιῶν. Βραβεῖα δοθήσονται τρία. Γράψατε: Π. Π. poste-restante, Σμυρνην.
ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 540)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα διάφορα μὲ κρητικά. Στεῖλατε: Κ. Μουσνιάν. Ἡράκλειον. Μόλις λάβω, στεῖλω ἀμέσως.

(ΚΒ' — 541)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΙΝΤΡΟΦΙΑ

Προκηρυσσουμε διαγωνισμὸ διηγήματος. Θέμα ὁποιοδήποτε. Προϋπόθεσμία μήνας. Βραβεῖα δύο. Ὅρος: 1. Τ. poste—restante, λεμεσοβον Εὐρυταγίας.

(ΚΒ' — 542)

Εὐχαριστῶ τὴ *Ρίτα* γιὰ τὰς εὐχάς της. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 543)

Διαπλασσόπουλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. — ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ, Κεράσοβων Εὐρυτανίας.

(ΚΒ' — 544)

ΠΛΑΝΟΔΙΕ, ὡραία μέθοδο ηὗρες, νὰ σοῦ λέγουν οἱ ἄλλοι τὰ ψευδώνυμα καὶ ἐσὺ νὰ κάμνῃς τὰς ἀναλύψεις. Εὖγε καὶ εἰς ἀνώτερα. ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 545)

ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ἕνα τετράδιο σοῦ Μ. Μυστικῶν θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολύ.
ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

(ΚΒ' — 546 bis)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ»

Ποῖοι εἶνε οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ Πολέμου καὶ διατί; Ἀπαντήσατε ὅλοι καὶ ὅλαι. Προθεσμία μηνιαία. Ὅρος τῆς ἀγγελίας ΚΒ-64.
ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' — 546)

Ἀγαπητέ μου *Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν καλή σας ἀφιέρωση.
Ἰωνικὸς Οὐρανὸς

(ΚΒ' — 547)

Μεγάλη *Ἑλλάς, Μολ, Μαρκαντώνιε*, θερμότατα συγχαρητήρια γιὰ τὸ *καταπληκτικὸ ρεκὸρ* σας στὰς Ἀσκήσεις 20 † 20
Ἰωνικὸς Οὐρανὸς

(ΚΒ' — 548)

Σ.Ε.Ν.» Γιὰ ἀπάντησι γιὰ ἰδὲς ἀγγελία «Τριανδρίας» ΚΒ—308. *Ξανθὸς Βιολιστὴς*

(ΚΒ' — 549)

Η *Μικρασιατικὴ Ἀμυνα* χαιρετᾶ ὅλους καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Σόρα Λεζινέρ, Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς, Σηρετυελ καὶ Αὐτεξόριστον,

(ΚΒ' — 550)

Τριανδρία, μὲ τὴ ΚΒ—258 ἀγγελία σου ἔχασα ὅλη τὴν ὑπόληψη ποὺ εἶχα γιὰ σένα. Κρίμας τ' ὄνομά σου!
Ξανθὸς Βιολιστὴς

(ΚΒ' — 551)

Νιαγάρα, μὴ ξεροσμάσῃς, πές τὸ φανερά, πῶς θέλεις νὰ κάμῃς συντροφιὰ τῆς Ρίτας.
Μισχάτος, Ἀτυσέλου

(ΚΒ' — 552)

Υιὲ τῆς Νυκτός, δεχομαι ἀλληλογραφίαν. Γράψε: Μελησιγενὴν ρ. τ. Σμύρνην.

(ΚΒ' — 553)

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς στέλλοντας εἰς τὸν Διαγωνισμόν μου νὰ στέλλωσιν αὐτὰ εἰς τὴν διεύθυνσιν: Μπερμπαντέικον, ρ. τ. Νάουσαν Μακεδονίας. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 555)

ΡΙΤΑ, ἂν εἶσες σύ, εἶσα κ' ἐγὼ τέτοιον παλληκαρι. ΑΡΑΧΝΗ, σ' ἔμαθα σὲ ξέρω· δὲν εἶσαι ἡ ἀδελφή τῆς *Μέμφιδος*;
ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 556)

Συλλογεῖς Γραμματοσήμων, θέλετε νὰ ἀνταλλάξετε γραμματόσημα; Γράψατε: Theodore Kotiadis, Ezbet Theodorakis Ashmoun Menoufieh (Egypte)

(ΚΒ' — 557)

Σμυρνιοί, Σμυρνιοπούλες, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Ἀναμένω. *Παῦλος Μελᾶς*

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛ. ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ · ΑΘΗΝΑΙ